

Arrest

nr. 151 397 van 28 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. GROSJEAN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tunis, de Tunesische nationaliteit te bezitten en een moslim te zijn. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. Daarna heeft u voor een Frans bedrijf gewerkt. Van 1987 tot 1997 was u lid van de RCD (Rassemblement Constitutionnel Démocratique), de partij van de voormalige president Ben Ali. U werkte als verklikker en gaf namen door van moslimextremisten. In 1993 ging u met een toeristenvisum naar Frankrijk om zo door te reizen naar Italië. U bleef daar tot 1996 omdat u na twee jaar verblijfsdocumenten kreeg voor Italië. In 1997 bent u nog eens naar Tunesië gegaan om zich vervolgens datzelfde jaar definitief in Italië te vestigen. Uw verblijf aldaar werd telkens verlengd op basis van een arbeidscontract. U bent er op religieuze wijze gehuwd met een Marokkaanse met wie een dochter heeft, A.(...). U heeft Italië definitief verlaten in 2004 en dit omdat uw verblijf niet

meer geldig was en u problemen kreeg met de familie van uw partner van wie u ondertussen op religieuze wijze was gescheiden. U reisde naar Frankrijk waar u een relatie begon met een Tunesische. In 2005 bent u in België gekomen op uitnodiging van een vriend. U bleef hier uiteindelijk tot 2010. U wilde uw verblijf hier regelen via een huwelijk, wat niet gelukt is. Op 13 oktober 2005 werd u gearresteerd omwille van drugshandel. Op 15 maart 2006 werd u door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden omwille van handel in cocaïne. Op 31 augustus 2007 werd u veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 24 maanden met uitstel van 5 jaar voor een derde en van 2 maanden met een uitstel van 3 jaar. U heeft zich in de loop van deze periode van verschillende aliases bediend. Op 5 januari 2009 nam de Minister van Migratie- en asielbeleid het besluit dat u A.(...) B.(...) H.(...) geboren te Tunis op 27 februari 1968, alias A.(...) S.(...), geboren te Tunis op 27 februari 1968, alias A.(...) A.(...), wordt teruggewezen en u gedurende tien jaar niet mag terugkeren. In 2010 keerde u terug naar Frankrijk waar u opnieuw via een huwelijk uw verblijf trachtte te regelen, maar ook dit is u niet gelukt. Op 31 maart 2015 reisde u van Frankrijk via België naar Nederland om uw gebit te laten herstellen bij een bevriende tandarts in Amsterdam. Op 1 april 2015 werd u hier door een politiecontrole in uw wagen tegengehouden. Omwille van uw illegaal verblijf werd u op 2 april 2015 overgebracht naar het Transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Op 20 juni 2015 stond de eerste poging tot repatriëring gepland. Deze repatriëring werd geannuleerd omdat u uw medewerking weigerde. Een tweede poging tot repatriëring was voorzien op 3 juli 2015, doch deze werd geannuleerd omdat u op 2 juli 2015 een asielaanvraag hebt ingediend. Sinds 4 juli 2015 bent u in hongerstaking. U vreest bij uw terugkeer de Salafisten omdat u in het verleden als verklikker de namen van moslimextremisten (de huidige leden van de Nahda partij) aan de autoriteiten hebt doorgegeven. U beweert dat u reeds in 2012 bij verstek werd veroordeeld tot tien jaar en dit omdat u mensen in het verleden had bespioneerd. Uw naam werd bekend gemaakt door Samir Dilou een leider van de Nahda partij. Een jaar en een half geleden bent u omtrent deze veroordeling op de hoogte gebracht door een familielid.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u op 15 juli 2015 een fax neer van het Hof van Beroep van Tunis dd. 23/09/2013 waarin staat dat het vonnis (lijfstraffen en een gevangenisstraf van 15 jaar) niet aanvaard wordt. Op 17 juli legt u een kopie van een attest neer van de RCD waarin staat dat u op 12 augustus 1988 lid bent geworden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag moet door het Commissariaat-generaal (CGVS) worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend en wel omwille van onderstaande redenen.

U heeft in 1997 Tunesië verlaten louter om een beter bestaan op te bouwen in Europa, u had er toen geen problemen. Zo geeft u aan 'alle andere mannen van mijn leeftijd gaan naar het buitenland en als ze terugkeren hebben ze een mooie auto, geld en een verblijfsvergunning'. Tot 2004 verbleef u legaal in Italië op basis van werk, daarna heb u het land verlaten omdat u problemen kreeg met uw papieren en uw gebrouilleerd raakte met uw gezin en schoonfamilie (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5 en 6). Er dient te worden opgemerkt dat het motief waarom u uw land van origine verlaten heeft geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, te weten dat u een vrees voor vervolging zou koesteren op basis van uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of behoren tot een sociale groep.

Uw actuele vrees bij terugkeer is gebaseerd op het feit dat u de Salafisten vreest omdat u in het verleden voor de RCD moslimextremisten bespioneerde (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3, 6 en 8). U maakt deze vrees echter totaal niet aannemelijk. U verklaart dat u tot tien jaar gevangenis bent veroordeeld omdat in het verleden mensen van al Nahda zijn veroordeeld door uw toedoen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u beweert reeds in 2012 bij verstek veroordeeld te zijn en u reeds een jaar en een half op de hoogte bent van het bestaan van die veroordeling (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). Gepeild waarom u nooit eerder asiel hebt aangevraagd, stelt u dat u nooit aan deze procedure hebt gedacht en u hoopte dat de problemen in Tunesië zouden worden opgelost zodat u naar uw land terug kan gaan (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg iedere overtuiging ontbeert voor het niet eerder vragen van asiel. Mocht er enig geloof aan de door u beweerde vrees kunnen worden gehecht dan kan er van worden uitgegaan dat u zich, zeker toen u op de hoogte was van uw veroordeling, onmiddellijk tot de bevoegde autoriteiten zou melden om bescherming te vragen.

Meer nog, uit uw dossier blijkt dat u pas te kennen gaf nood te hebben aan internationale bescherming nadat uw repatriëring op 20 juni 2015 niet kon doorgaan omdat u zich hiertegen verzette en nadat er op 29 juni 2015 werd beslist dat u vervolgens op 3 juli 2015 zou worden gerepatriëerd. Dit alles doet vermoeden dat u de asielprocedure slechts gebruikt om een repatriëring te vermijden én nadat uw andere pogingen tot het vergaren van een verblijfsstatuut in Europa op een mislukking waren uitgedraaid. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Wat betreft het document van de rechtbank van Tunis 'Diplôme règle de contenu' dat u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag dienen de nodige vraagtekens te worden gesteld. Ten eerste betreft het slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het door u als 'vonnis' bestempelde document (gehoorverslag CGVS, p. 2) opgesteld is in een taal die absoluut niet overeenstemt met de geijkte juridische taal (bv 'Cours a finalement...' moet 'la Cour' zijn). Het is ondenkbaar dat het Ministerie van Justitie dergelijk document opstelt. Voor zover de inhoud nog te begrijpen valt, dient er te worden vastgesteld dat het niet om een 'vonnis' gaat, zoals u stelt, maar om een beslissing dat de veroordeling tot uw gevangenisstraf van 15 jaar niet wordt aanvaard. Het feit dat u zelf niet vertrouwd bent met de aard van het document, noch met de precieze inhoud ervan doet de wenkbrauwen fronsen. Temeer u zelf ook niet met zekerheid kan zeggen tot hoeveel jaar u bent veroordeeld, u denkt namelijk 10 jaar maar u bent niet zeker (gehoorverslag CGVS, p. 2). Op de vraag door welke rechtbank u veroordeeld bent, ontwijkt u een antwoord en stelt u dat dit tijdens de dagen van Samir Dilou bij het Justitiepaleis was en hij nu een leider is van Nahda partij (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uw onwetendheid over uw eigen zaak bij het Tunesische gerecht is hoogst merkwaardig temeer u wel aangeeft de situatie op de voet op te volgen en over een Tunesische advocate te beschikken, Mevr. Abbassi (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). In de marge dient nog te worden aangestipt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard had dat u een document van het politiekantoor ging neerleggen waarin staat dat u als verklikker hebt gewerkt, doch maakt u geen enkele melding over een eventuele veroordeling bij verstek met gevangenisstraf (zie Vragenlijst dd. 09/07/2015, punt 5). Het niet eerder aankaarten van dergelijk cruciaal element ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, in de loop van uw verblijf in België, meermaals in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten en dat u daarbij ook meermaals verschillende identiteiten opgaf. Zo gaf u op 16 september 2005 ten aanzien van de politie van Luik aan dat u ADOULI Ali heet, een Palestijn geboren op 27 februari 1978 (zie 'Rapport Administratif de controle d'un étranger', toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarnaast gaf u de aliassen D.(...) A.(...) geboren op 7 juni 1971, A.(...) S.(...) geboren op 27 februari 1968 en H.(...) S.(...) geboren op 27 maart 1975 op. Uit het feit dat u in de loop der jaren verschillende identiteiten opgeeft wanneer u in aanraking komt met de Belgische autoriteiten, dient te worden geconcludeerd dat u meermaals heeft gepoogd de Belgische autoriteiten bewust te misleiden. Dit plaatst uw algehele geloofwaardigheid in een negatief daglicht.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

In uw administratief dossier bevindt zich een kopie van uw paspoort, dit toont uw Tunesische nationaliteit aan en uw reisweg, gegevens die hier niet ter discussie staan. De fax van een attest van de RCD dat u twee dagen na uw gehoor met het CGVS heeft neergelegd toont enkel aan dat u lid bent geworden van de RCD in 1988 (u verklaarde in 1987), niets meer en niets minder. Deze documenten doen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map, informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 15 en 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan het door verzoeker bijgebrachte asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde derhalve terecht als volgt:

“Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag moet door het Commissariaat-generaal (CGVS) worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend en wel omwille van onderstaande redenen.

U heeft in 1997 Tunesië verlaten louter om een beter bestaan op te bouwen in Europa, u had er toen geen problemen. Zo geeft u aan ‘alle andere mannen van mijn leeftijd gaan naar het buitenland en als ze terugkeren hebben ze een mooie auto, geld en een verblijfsvergunning’. Tot 2004 verbleef u legaal in Italië op basis van werk, daarna heb u het land verlaten omdat u problemen kreeg met uw papieren en uw gebrouilleerd raakte met uw gezin en schoonfamilie (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5 en 6). Er dient te worden opgemerkt dat het motief waarom u uw land van origine verlaten heeft geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, te weten dat u een vrees voor vervolging zou koesteren op basis van uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of behoren tot een sociale groep.

Uw actuele vrees bij terugkeer is gebaseerd op het feit dat u de Salafisten vreest omdat u in het verleden voor de RCD moslimextremisten bespioneerde (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3, 6 en 8). U maakt deze vrees echter totaal niet aannemelijk. U verklaart dat u tot tien jaar gevangenis bent veroordeeld omdat in het verleden mensen van al Nahda zijn veroordeeld door uw toedoen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u beweert reeds in 2012 bij verstek veroordeeld te zijn en u reeds een jaar en een half op de hoogte bent van het bestaan van die veroordeling (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). Gepeild waarom u nooit eerder asiel hebt aangevraagd, stelt u dat u nooit aan deze procedure hebt gedacht en u hoopte dat de problemen in Tunesië zouden worden opgelost zodat u naar uw land terug kan gaan (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg iedere overtuiging ontbeert voor het niet eerder vragen van asiel. Mocht er enig geloof aan de door u beweerde vrees kunnen worden gehecht dan kan er van worden uitgegaan dat u zich, zeker toen u op de hoogte was van uw veroordeling, onmiddellijk tot de bevoegde autoriteiten zou melden om bescherming te vragen.

Meer nog, uit uw dossier blijkt dat u pas te kennen gaf nood te hebben aan internationale bescherming nadat uw repatriëring op 20 juni 2015 niet kon doorgaan omdat u zich hiertegen verzette en nadat er op 29 juni 2015 werd beslist dat u vervolgens op 3 juli 2015 zou worden gerepatriëerd. Dit alles doet vermoeden dat u de asielprocedure slechts gebruikt om een repatriëring te vermijden én nadat uw

andere pogingen tot het vergaren van een verblijfsstatuut in Europa op een mislukking waren uitgedraaid. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Wat betreft het document van de rechtbank van Tunis 'Diplôme règle de contenu' dat u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag dienen de nodige vraagtekens te worden gesteld. Ten eerste betreft het slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het door u als 'vonnis' bestempelde document (gehoorverslag CGVS, p. 2) opgesteld is in een taal die absoluut niet overeenstemt met de geijkte juridische taal (bv 'Cours a finalement...' moet 'la Cour' zijn). Het is ondenkbaar dat het Ministerie van Justitie dergelijk document opstelt. Voor zover de inhoud nog te begrijpen valt, dient er te worden vastgesteld dat het niet om een 'vonnis' gaat, zoals u stelt, maar om een beslissing dat de veroordeling tot uw gevangenisstraf van 15 jaar niet wordt aanvaard. Het feit dat u zelf niet vertrouwd bent met de aard van het document, noch met de precieze inhoud ervan doet de wenkbrauwen fronsen. Temeer u zelf ook niet met zekerheid kan zeggen tot hoeveel jaar u bent veroordeeld, u denkt namelijk 10 jaar maar u bent niet zeker (gehoorverslag CGVS, p. 2). Op de vraag door welke rechtbank u veroordeeld bent, ontwijkt u een antwoord en stelt u dat dit tijdens de dagen van Samir Dilou bij het Justitiepaleis was en hij nu een leider is van Nahda partij (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uw onwetendheid over uw eigen zaak bij het Tunesische gerecht is hoogst merkwaardig temeer u wel aangeeft de situatie op de voet op te volgen en over een Tunesische advocate te beschikken, Mevr. Abbassi (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). In de marge dient nog te worden aangestipt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard had dat u een document van het politiekantoor ging neerleggen waarin staat dat u als verklikker hebt gewerkt, doch maakt u geen enkele melding over een eventuele veroordeling bij verstek met gevangenisstraf (zie Vragenlijst dd. 09/07/2015, punt 5). Het niet eerder aankaarten van dergelijk cruciaal element ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, in de loop van uw verblijf in België, meermaals in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten en dat u daarbij ook meermaals verschillende identiteiten opgaf. Zo gaf u op 16 september 2005 ten aanzien van de politie van Luik aan dat u ADOULI Ali heet, een Palestijn geboren op 27 februari 1978 (zie 'Rapport Administratif de controle d'un étranger', toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarnaast gaf u de aliassen D.(...) A.(...) geboren op 7 juni 1971, A.(...) S.(...) geboren op 27 februari 1968 en H.(...) S.(...) geboren op 27 maart 1975 op. Uit het feit dat u in de loop der jaren verschillende identiteiten opgeeft wanneer u in aanraking komt met de Belgische autoriteiten, dient te worden geconcludeerd dat u meermaals heeft gepoogd de Belgische autoriteiten bewust te misleiden. Dit plaatst uw algehele geloofwaardigheid in een negatief daglicht.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

In uw administratief dossier bevindt zich een kopie van uw paspoort, dit toont uw Tunesische nationaliteit aan en uw reisweg, gegevens die hier niet ter discussie staan. De fax van een attest van de RCD dat u twee dagen na uw gehoor met het CGVS heeft neergelegd toont enkel aan dat u lid bent geworden van de RCD in 1988 (u verklaarde in 1987), niets meer en niets minder. Deze documenten doen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie."

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verklaringen slechts herhaalt.

Waar verzoeker toelichting geeft over het lidmaatschap bij de RCD en bij het verzoekschrift een attest van RCD met een vertaling voegt over zijn lidmaatschap doet hij geen afbreuk aan hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande werd gesteld. Uit het desbetreffend document blijkt enkel dat verzoeker lid is geworden van de RCD in 1988. Het ontwikkelde betoog dat bij de eedaflegging in het kader van dit lidmaatschap moet gezworen worden om alles te doen wat nodig is om de belangen van de partij te bevorderen, waaronder onder meer het spioneren voor de partij valt, is niet meer dan slechts een bewering zonder enige objectieve grond.

De Raad wijst er echter voorts op dat de motivering in de bestreden beslissing als een geheel gelezen moet worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Zo kon de commissaris-generaal onder meer terecht vaststellen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België meermaals in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten en daarbij verschillende identiteiten opgaf, hetgeen er wel degelijk op wijst dat verzoeker de Belgische autoriteiten bewust heeft trachten te misleiden.

Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Tunesië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Tunesië en meer bepaald naar de terroristische dreiging uitgaande van Islamitische Staat, zoals de aanslagen van 26 juni 2015 aantonen. Verzoeker verwijst ter staving naar enkele Europese reisadviezen dewelke hij tevens bij het verzoekschrift voegde.

Uit het loutere gegeven dat zich losstaande incidenten hebben voorgedaan, kan niet worden afgeleid dat de situatie in Tunesië zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ten aanzien van de aangehaalde reisadviezen, dient voorts te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen of Europeanen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Nog los daarvan, kan uit de inhoud van het reisadvies geheel niet worden afgeleid dat de situatie in Tunesië van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de grondige analyse van de veiligheidssituatie in Tunesië zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt daarenboven genoegzaam dat er in Tunesië geen sprake is van een situatie die beantwoordt aan voormelde criteria. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat voormelde informatie niet correct zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschriften de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF